

heä keppike olli kabbund! Hirm panni keik temma liikmed vääriseima, ja jallad püddib ta ast nõtkuma. Kuida nüüd endist osja lõongo iggapäwa funninga proua kätte sata? Kuida se keppiandia vihha leppitada? Raks hirmo korraka läisid peale, ja kolmas olli ossata tõ, mis nüüd kaela pedale sai. Wimaks Liso jäi halledaste nutma, ja sest tundis nattukest hääda kergitamist; agga sedda kurjemalt hakkas isseenesele sünd moistma, ning omma rummalusse pedale kaebama. Oh mä rummal, häädis temma, minna meletö rummal! Olleksin needki páwad veel endist viisi tööd teinud, kolm páwa agga neljast näbadalast waia, et keppikest piddin taggasí andma — mis nüüd wia? ei keppikest ollemaski! Jummal teab, mis veel minnoga tehta, kas tohhin lai jálle se-wannamehhe silma ette minna. Kui nukker meel iessiennese párrast Lisole liga teggi, siis ðekitselt wõttis jálle wokki kätte, ja hakkas wallusast tõle omnia hääda walgitamisseks, lehras ello polest senni kui

páaw otsa sai. Agga siis keik murre ja kartusse mótted ueste peale kippusid. Ei wõtnud Liso sel ðhtul leiva rasekest suhho, eggas tulnud unni temma silma. Walwades pallus Jummalat saggedaste, et armust waigistaks häädalist meest, ja kinnitaks rammo tõle. Palwest tundis ka omma hingele keige-parrasamat toetust tullewad, agga woi keik abbi jalla pealt kohhe täieste kätte antakse, nenda kui innimenne himmustab ja mótleb! Wimaks jäi nattukeste puhkama, agga unneski kohkus mitto korda, ja ðekas ta wahhest kui surest hirmust üllesaetud. Kui hommikul sängist piddi tousma, tundis kanget peawallo, et ei jaksam pead üllewel kanda, tõteggemist játtaräkimatta. Regi juhtus kambris läbbi minnema, sedda pallus Liso se üllewataja næsterahvale fannus med wia, et olli haigeks sanud. Üllewataja tulli kohhe tedda waatma ja leidis, et haige pea olli tulline pal-law otsas, ja wois küt arivata, kuisuggust wallo temma sai kannatada. Ommeti temmale eßiotsa